

Στις 04/01/09 μια 19χρονη ρουμάνα έχασε τη ζωή της όταν το πρόχειρο κατάλυμα όπου διέμενε αυτή κι άλλοι μετανάστες εργάτες κατέρρευσε. Όπως ανέφεραν τα καθεστωτικά μέσα αιτία της κατάρρευσης ήταν ο σεισμός που σημειώθηκε στην περιοχή και το έδαφος που ήταν σαθρό εξαιτίας των έντονων βροχοπτώσεων. Το κτίριο ήταν επίσης ετοιμόρροπο και άρα ακατάλληλο να μείνει οποιαδήποτε και οποιοσδήποτε εκεί. Αυτό όμως δεν το ανέφεραν, ή μάλλον το άφησαν να εννοηθεί.

Μια μέρα μόλις πριν, στις 03/01/09 ένας ακόμα μετανάστης εργάτης από το Μπαγκλαντές βρέθηκε βαριά τραυματισμένος σε ρέμα στο Βοτανικό και στη συνέχεια πέθανε κατά τη μεταφορά του στο νοσοκομείο. Όπως ανέφεραν τα καθεστωτικά μέσα ο τραυματισμός του έγινε "υπό αδιευκρίνιστες συνθήκες" και η αστυνομία "ερευνά το περιστατικό". Βέβαια, το γεγονός ότι ο συγκεκριμένος άνθρωπος βρέθηκε σάββατο πρωί 700 μέτρα από τη διεύθυνση αλλοδαπών διευκρινίζει κάπως τις συνθήκες. Γιατί δεν ήταν το πρώτο σαββατοκύριακο που στην περιοχή μετανάστες τραυματίζονται και δολοφονούνται. Λίγους μόνο μήνες πριν ο Μοχάμεντ Άσραφ δολοφονήθηκε από τους μπάτσους στο ίδιο σημείο ενώ το πρωί του σαββάτου στις 06/12/08 (την ημέρα της δολοφονίας του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου) ο Μαζίν Ιγκνάλ Μοχάμαντ Σαφ, ένας άλλος μετανάστης από το Πακιστάν, σε μια άλλη συμπλοκή με τους μπάτσους, τραυματίστηκε πολύ σοβαρά και έπεσε σε κώμα.

Λίγες μέρες μόνο αργότερα, στις 23/12/08 η Κωνσταντίνα Κούνεβα δέχθηκε επίθεση με βιτριόλι και νοσηλεύεται στην εντατική με σοβαρά προβλήματα στην όραση και το αναπνευστικό. Η βία εναντίων της ενσωματώνει την κυρίαρχη βία της καθημερινής εξουσίας. Ήταν γυναίκα στην κοινωνία της πατριαρχία, μετανάστρια στην κοινωνία των ελληναράδων και τόλμησε να σταθεί απέναντι στα αφεντικά διεκδικώντας ανθρώπινες συνθήκες εργασίας για αυτή και τις συναδέλφισσές της.

Και φυσικά, η λίστα δολοφονιών, τραυματισμών και "ανεξήγητων" θανάτων μεταναστών και μεταναστριών δεν τελειώνει εδώ. Είναι ένας πόλεμος διαρκής και παρών σε κάθε γωνία αυτής της χώρας. Από τα σύνορα ως το λιμάνι της πάτρας και από το κέντρο της αθήνας ως τα κωλοχώρια της πελοποννήσου οι μετανάστες και οι μετανάστριες είναι αντικείμενο της βίας κράτους και κοινωνίας. Είναι οι Άλλοι, τα ξένα σώματα, τα σώματα χωρίς σημασία. Αυτοί και αυτές που προορίζονται για κάθε μορφής υποτιμημένη εργασία, που γίνονται θύματα κάθε μορφής εργασιακή εκμετάλλευση, που δέχονται καθημερινά τη βία του μπάτσου, του νοικοκυραίου, του κάθε τίμιου έλληνα οικογενειάρχη. Είναι αυτοί και αυτές που μια μέρα βρίσκονται νεκροί και νεκρές "υπό αδιευκρίνιστες συνθήκες", υπό συνθήκες που κανείς δεν πρόκειται να διευκρινίσει.

Ζουν στα σκοτάδια της κοινωνίας και χάνονται εκεί, βουβά κι αθόρυβα. Ούτε θα τους αφιερωθεί κάποια δακρύβρεχτη εκπομπή στην τηλεόραση, ούτε ο πρόεδρος της δημοκρατίας θα τους/τις αναφέρει περίλυπος στο πρωτοχρονιάτικο διάγγελμα του. Ο θάνατός τους δεν σημαίνει πολλά για τον δημόσιο Λόγο, ή είναι μάλλον θεμιτός κι αναμενόμενος. Είναι είδηση στριμωγμένη σε μια παράγραφο στην τελευταία σελίδα εφημερίδας ή ολιγόλεπτη αναφορά στο τέλος του αστυνομικού δελτίου των 8.

Οι μέρες και νύχτες που ακολούθησαν τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου ήταν και μέρες δικές τους. Μαζί τους νιώσαμε πως επιστρέφεται ένα ελάχιστο κομμάτι βίας προς το κράτος, τα αφεντικά, τον εθνικό κορμό. Ο θάνατος του 15χρονου Αλέξη δεν ήταν παρά η αφορμή για να βγούμε στους δρόμους. Σε αντίθεση με την εθνική/τηλεοπτική αφήγηση που έλεγε πως ένα "παιδί της Ελλάδας" χάθηκε, για μας οι μέρες και οι νύχτες αυτές ήταν μέρες εκδίκησης για χρόνια καταπίεσης, εξευτελισμού και βίας των κυρίαρχων. Ο Αλέξης ήταν η απώλεια που άνοιξε το ρήγμα στην περίφημη "κοινωνική ειρήνη" για να βγούμε έξω, να ξεχυθούμε στους δρόμους, να επανοικειοποιηθούμε αυτά που χρόνια μας στερούν. Το ότι πατήσαμε σ' αυτό το ρήγμα που το ίδιο το κράτος προκάλεσε στον εαυτό του δεν ακυρώνει όσα συνέβησαν γιατί αποδείξαμε πως μπορούμε να είμαστε πιο δυνατές και πιο έτοιμοι απ' ό,τι μας θέλει η πνιγνή κανονικότητα, ότι μπορούμε να συναντιόμαστε, να σχεδιάζουμε και να δρούμε ενάντια στον κυρίαρχο κατασταλτικό Λόγο του εθνικού κορμού. Οι μέρες αυτές ήταν μέρες όλων αυτών των ξένων σωμάτων, των δυσλειτουργικών, των απροσάρμοστων, των χαμένων παιδιών της μητρόπολης.

Οι μετανάστες που χάθηκαν αυτές τις μέρες μας υπενθυμίζουν πως τίποτα δεν έχει τελειώσει, πως τα αδέρφια μας δολοφονούνται, βασανίζονται, απελαύνονται αθόρυβα. Τις μέρες του Δεκέμβρη κατέβηκαν στους δρόμους για να εκφράσουν την οργή τους και πολλοί από αυτούς προφυλακίστηκαν και απελάθηκαν το ίδιο αθόρυβα όπως και κάθε άλλη μέρα. Είναι καθήκον μας σε πείσμα της επιβαλλόμενης Επικαιρότητας να λογαριάσουμε αυτά τα σώματα με τον ίδιο τρόπο που λογαριάσαμε τον Αλέξη. Να βγούμε στις γειτονιές, να επικοινωνήσουμε μαζί τους το μίσος μας για αυτόν τον κόσμο, τον κόσμο των αφεντικών, των εθνικά υπερήφανων εκμεταλλευτών και δολοφόνων. Είναι ώρα να κάνουμε τον εθνικό κορμό να μας ξαναφοβηθεί.

Άμεση απελευθέρωση όλων των προφυλακισμένων

Άμεση απόσυρση όλων των κατηγοριών

ΠΟΡΕΙΑ, Κυριακή 11 Γενάρη 14:00μμ, Πλ.Ομονοίας, προς τα κέντρα κράτησης μεταναστών της Π. Ράλλη, για τη νέα δολοφονία μετανάστη "χωρίς χαρτιά" στις ουρές για αίτηση ασύλου.

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ, Σάββατο 17 Γενάρη 12:00, στη Λάρισα, για την αλληλεγγύη στους διωκόμενους και προφυλακισμένους της εξέγερσης, που στη συγκεκριμένη πόλη διώκονται με τον τρομονόμο.

χαμένα κορμιά